

Іванна Котяш-Елердашвілі: «Пісні – це квіти моєї душі, які я радісно й щиро дарую вам...»

Поліська земля народила не одну талановиту людину. Моя розповідь – про одну із них, нашу землячку, артистку з цікавою творчею долею, колоритну особистість, красиву жінку Іванну Котяш-Елердашвілі.

«Я зробила себе сама»

В ній так гармонійно поєдналися велична грація з ніжністю, простота й скромність – із надзвичайною талановитістю й різноплановою обдарованістю, патріотизм – із широтою душі, доброта – із силою духу, надзвичайна працьовитість і витривалість – із вмінням помічати красу довкола, загартованість – із тонким сприйняттям болю ближнього.

Іванна незмінно виходить на сцену із скрипкою. І так природно зливається її красивий голос із звучанням скрипки, що, здається, за багато років вони навчилися відчувати одна одну. Талантом наділяє Бог, але не загубити його поміж буднями може не кожен. Сьогодні Іванна – володар багатьох престижних нагород та звань. бажаний гість на фестивалях та презентаціях, окраса концертів найвищого рівня. А ще – вона стала живим емоційним місточком між двома братніми народами – Україною та Грузією. Заслужена артистка України та Грузії, Заслужений діяч мистецтв України, Посол Миру, співачка, скрипалька, режисер, поет, композитор, громадська діячка, волонтер – усе це Іванна Котяш-Елердашвілі. І усього цього вона досягла лише завдяки великому таланту і такій же працелюбності.

Іванна народилася у поліській глибинці, в селі Колки на Дубровиччині, у сім'ї вчителів Івана Павловича та Анастасії Захарівни Жакунів. Нині живе й працює в Києві, хоча, фактично, останні 5 років живе на дві країни – Україну та Грузію.

– Багато, звичайно, закладено в дитинстві, – розповідає пані Іванна. – Мій батько був дуже талановитий співак, і в свій час його брали в консерваторію без

екзаменів, без музичної освіти. Він не використав свій шанс, про що завжди жалкував. Та всього себе потім віддав школі, дітям. Багато займався мною. Те, що я артистка – то його мрія і заслуга. Генетика не підвела. А ще музика потребує великого старання й праці. Можу сміливо сказати, що себе «зробила» сама.

Іванна Іванівна – дуже обдарована людина. Закінчила школу на відмінно, паралельно екстерном (за 5 років) музичну школу в Дубровиці. Навчалась в Рівненському музичному училищі по класу скрипки на струнно-смичковому факультеті. І все подальше життя вчилася.

– Хобі у мене таке – вчитися, – посміхається моя співрозмовниця. – Схоже, це «синдром відмінниці» – знати усе й досконало. В зв'язку зі службою чоловіка, проживала в Німеччині, на Далекому Сході, у місті Усурійськ. В 1993 році закінчила Далекосхідну державну академію мистецтв у Владивостоці, музичний факультет. В 2008 році закінчила в Києві Державну Академію керівних кадрів культури і мистецтв, театральну-режисерський факультет.

До речі, усі заклади пані Іванна закінчувала з «червоним» дипломом. В Усурійську здобувала величезний та різноманітний досвід: викладач музичної школи, директор Дитячої філармонії, регент церковного хору, диктор та телеведуча на регіональному телебаченні. По приїзду в Київ, працювала солісткою в Ансамблі скрипалів в Національному Президентському оркестрі. Далі – солісткою в Ансамблі пісні і танцю Національної гвардії України. В цей час вона створила проект – скрипковий шоу-дует «MUSIK BOMB», який успішно відпрацював 17 років. У 2004 році отримала почесне звання – Заслужена артистка України.

«Як дві душі, дві долі, два крила...»

«Як дві душі, дві долі, два крила, з'єдналися в мені навіки воєдино: одне крило – то горда Грузія моя, а друге – рідна мати-Україна»

(із пісні І. Котяш-Елердашвілі)

З 2016 року вона зайнялася сольною кар'єрою. Проект – «Іванна Котяш-Елердашвілі». З 2015 року Іванна стала автром та керівником проекту «Грузія – любов моя, а в серці – Україна!», який успішно втілюється під патронатом Посольства України в Грузії. В 2017 році отримала звання Заслужена артистка Грузії.

– Мета проекту – ще більше об'єднати, подружити дві братські країни, які мають багато спільного, в тому числі і ворога, пропагувати українське мистецтво в Грузії і навпаки, – розповідає Іванна. – У моему корінні по маминій лінії переплелися українська та грузинська історії. Дідусь і бабуся проживали в Кახетії. Там у мене багато рідних та близьких людей. Контракт з грузинським музичним агентством містив умову – мати грузинський сценічний псевдонім. Довго не думала, оскільки прізвище Елердашвілі носив мій дід. Для мене це природно і невимушено. Хоча від моїх дорогих поліських земляків чула запитання, чи не вийшла я заміж вдруге? Я казала: «Не тривожтесь, все добре. Україна та Полісся проросли в моє серце назавжди!»

Був у житті Іванни Іванівни й особливо тривожний період. Її сім'ю не оминула війна на сході України. Син Євген влився в ряди захисників України. Можна лише уявити, що довелося пережити матері.

– Важко було... – згадує Іванна. – Як і всім українським матерям, чиї діти були на війні. Дивилася усі новини з фронту. Спати не могла. Нічого взагалі не могла робити, сиділа, наче прикута на дивані й чекала... А потім зрозуміла, що хоч і бути

Не спочиває на лаврах

Нещодавно завершився її черговий гастрольний тур Грузією в рамках творчого проекту. Та не закінчився сам проект. Навпаки – він набрав сил, набув нових барв, ідей, задумів та пропозицій. Обмін культурними цінностями та надбаннями зближує.

– Маю багато друзів в артистичних колах Грузії й серед видатних людей братньої нам країни, – розповідає Іванна. – У мене теплі стосунки із відомими співаками Георгієм і Лолою Церетелі, актором Вано Янтгелідзе, директором і художнім керівником драмтеатру м. Сігнахі Мурадом Вашакідзе, солісткою оперного театру м. Кутаїсі Софіко Берідзе. Пишаюся знайомством з Вахтангом Кікабідзе, Мамукою Чануквадзе – воїном-чохоносцем, героєм Грузії. Усе це теж додає теплоти в стосунках між двома народами. Я намагаюся розширювати рамки проекту. Цього разу возила до Грузії етно-фотовиставку «Діти України: традиції та сучасність», виставку старовинних українських вишиваних рушників «Традиційна вишивка України» Зої Ружин, картини – ікони заслуженого художника України Олександра Охалкіна.

Виступала наша землячка у Тбілісі та найбільших містах Грузії. У Європі, в Україні, в

прикута на дивані й чекала... А потім зрозуміла, що хочу бути ближче до сина, до усіх наших синів. Підтримувати, як можу. І почалися мої поїздки з концертами в зону АТО.

Іванна дала більше 150-ти виступів на передовій, починаючи з 2014 року. Далі – благодійні виступи для дітей та участь в безлічі благодійних заходах, спрямованих на підтримку та підняття іміджу України. Національна Рада жінок України присвоїла їй звання «Посол Миру» та вручила орден «Жінка. Мир. Безпека». Взагалі, у неї багато нагород: від Національної гвардії України – медаль «За бездогану службу», від Козацтва України – «Орден Семена Височана», від Патріарха Філарета – медаль «За жертвовність та любов до України».

Топлісі та найбільших містах Грузії. У Батумі концертна програма Іванни Котяш-Елердашвілі «Два крила» стала особливою, – активну підтримку їй надавали українські та грузинські діти проекту «Діти хочуть миру». Окрім того, у концерті взяв участь Батумській ансамбль «Діти моря». Заслужена артистка України та Грузії Іванна Котяш-Елердашвілі продовжує виконувати свою особливу місію.

– Чесно кажучи, трохи з іронією ставлюсь до понять «творчий шлях», «нагороди», «заслуги», – сміється артистка. – Бо від цього папає пенсією. Працюю собі, обмірковую творчі плани. Справа ж не в нагородах та званнях. Важливо займатися тим, що тобі до душі, і бачити, що це приносить користь людям.

Оксана СЛОБОДЗЯН